

Småbarn**Håkan Bråkan & Josef**

Det är helt klart lovvärt att söka fånga upp ett tema av lätt existentiell ångest hos en 6-åring och hans tankar om att vara älskad eller inte av sina nära och kära. Greppet med en animerad sköldpadda, Josef, som likt ett ont genius visar karaktärens egoismens lov i Håkans öra, är bra. "Tänk på dig själv, strunta i de andra, de bryr sig ändå inte om dig.", råder Josef Håkan. Såna tankar som kommer likt brev på posten (kanske man borde gradera upp den metaforen till en e-post på hårddisken) när man får ett lillasyskon och ska bli storebror. Mamma och pappa dultar och nojsar med lillan och verkar inte alls ha några känslor kvar för en själv. Sånt kan suga och sätta sina spår i livet. Det är även helt ok att förmedla denna angelägenhet i en kul å skojsform. Men här har det alldeles gått åt pepparn.

Det är som vanligt sommarlov och skolaslutning. Därtill ser vi snart i bild den välbekanta klaffbron i Trollhättan, säkert snart turistmålsklassad. Svensk barnfilm har sina fasta hållpunkter.

Håkan Bråkans mamma är nyförlöst och vi dimper rakt ner i en alldeles vanlig familjs alldeles vanliga små bekymmer med boende, med tonårsproblem, med lilla bilen, med vad man ska göra på semestern. Folkligt alltså. Och det riktigt känns i varje scen hur upphovsmännen tänkt att nu jäklar gäller det att utvinna varje möjlig rolighet ur precis exakt varje situation. Av detta följer att åker man till stranden, ja då börjar det regna; lägger man ut båten, ja då trillar pappa i sjön; lämnar man bilen en stund, ja då

sitter det fyra p-böter på rutan när man är tillbaka. Det är käckt, vackert och fegt, just med tanke på att anslaget med ett lite angeläget tema mest tycks ha skapat oro för att bli för allvarligt än lust till gestaltning av detta allvar. Det räcker tyvärr inte att försöka få lite krydda på anrättningen med att städsla Johan Rheborg i en sidoroll för att få lite kontrast i replikerna.

Det är så krystat och ansträngt att jag har svårt att förstå hur ett sånt manus kan komma till inspelning. Tanken att ett barn reflekterar över kärleken i relation till svärtern i livet går faktiskt att förmedla även i en film riktad till barn. Jag menar att det är fan så fräckt att bortse från barns behov av svarta, heta känslor.

ANDREAS HOFFSTEN

Sverige 2004 Manus: Lars Lundström Regi: Erik Leijonborg Foto: Rolf Lindström 82 min Barntillåten I rollerna: Per Svensson, Tintin Anderzon mfl Distribution: SF